ANUNŢURI

• **Târnosirea Bisericuței în date:**

10 ierarhi și aproape tot atâția diaconi; zeci de preoți; familia ctitorului Constantin Beu; oficialități; nepoata părintelui Ilarion Felea; peste 1000 de credincioși; 2 zile de continuă închinare în Sf. Altar. Vom reveni...

• Obștea se întărește! Luna aceasta, la început, s-a născut **David-Marian**, al doilea copil al Lorenei-Daniela, iar duminică va primi botezul prunca **Iunia-Ştefana**, prima născută a familiei Dănuț și Bianca Deme. Dumnezeu să le îndrepte mereu pașii pe cărarea Împărăției!

• Începând cu 1 octombrie, cu binecuvântare arhierească, **părintele Casian și preoteasa Ioana** se vor muta cu lucrarea și slujirea de la Julița într-un loc în care sunt de mult timp așteptați: **la mănăstirea Tămand**. Maicile de acolo au cerut lui Dumnezeu de o vreme preot care să statornicească Sf. Liturghie deasă în mănăstire. Să-i pomenim în rugăciuni!

Dl. Constantin Beu,
vrednicul nostru ctitor

• Săptămâna care se încheie a fost plină de culoarea și mireasma poveștilor. Sora noastră, Giorgiana actrița, principalul organizator al **Festivalului Internațional de Arta Povestirii „Magia Cuvântului”**, a adunat pentru această a X-a ediție, povestitori din mai multe țări. Copiii Școlii Sf. Nicolae și ai Grădiniței Efremia au fost părtași prin costumele de poveste la o frumoasă paradă prin centrul orașului.

• Săptămâna trecută s-au împlinit doi ani de când ne-am despărțit trupește de fratele **Petru Hotăran**. Ne stăruie în minte zâmbetul său smerit și râvna credinței. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

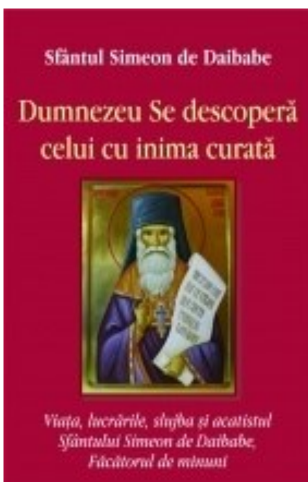
ŞTIRI

• **Corul de copii** „Irmisa” din localitatea georgiană Ude, **locul de naștere al Sfântului Antim Ivireanul**, va susține un concert la Râmnicu-Vâlcea pe 27 septembrie, ziua prăznuirii Sfântului. Corul a fost înființat în anul 2012 pe lângă mănăstirea ortodoxă din satul Ude și este format din copii și adolescenți cu vârste cuprinse între 10-18 ani, fiind condus de o maică. Repertoriul lor cuprinde piese din folclorul georgian și cântări liturgice. (*sursa: basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Sfântul Simeon de Daibabe
Dumnezeu Se descoperă celui cu inima curată

Cu trupul să lucrăm, iar cu sufletul să ne rugăm. Omul nostru din afară să-și împlinească lucrarea din afară, iar cel lăuntric să se afierosească în întregime lui Dumnezeu la slujire și nicicând să nu se lipsească de această lucrare lăuntrică a rugăciunii minții. După cum ne-a rânduit și Dumnezeul-om Iisus, spunând în Evanghelie: Tu însă, când te rogi, intră în cămara ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns (Matei 6, 6). Cămara sufletului este trupul, ușile sunt cele cinci simțuri trupești. Sufletul intră în cămara sa, atunci când mintea nu rătăcește încoace și încolo după fapte și lucruri lumești”.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 33 (CI) 25 septembrie 2022

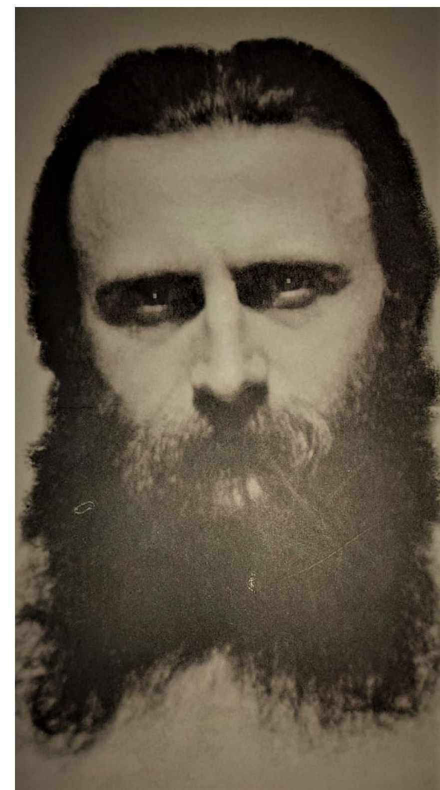
MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Mărturii

Întâlnirea mea cu Părintele Arsenie Boca

Această mărturie a fost dată, la îndemnul părintelui Serafim de la Cășiel. Maicile noastre de la Bujoara au cunoscut-o pe protagonista întâmplărilor și au primit de la dânsa înregistrările în care sunt consemnate toate. Nu fără ezitări la început, iar mai apoi sub rezerva de a nu se afla numele și locurile în care s-a întâmplat, această doamnă a fost de acord să-i publicăm mărturia. Întrucât este vorba de fapte și cuvinte petrecute cu 37 de ani în urmă și pentru că relatarea lor este o minune, nu am fost surprinși de ezitările pe care mărturisitoarea le-a avut pe parcursul înregistrării.

Era în 1985. Eram la liceu într-un oraș mai depărtat de localitatea mea și mă întorceam acasă împreună cu doi colegi de liceu, cu o mașină de ocazie.

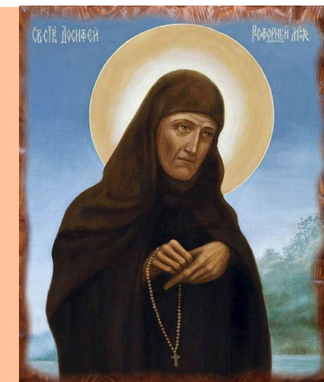
Pe drum, șoferul a oprit într-o stație de autobuz dintr-un alt orășel. Oprise brusc, pentru că în fața mașinii apăruse un preot. Nu știam dacă este preot sau călugăr (*Notă: aceasta este singura mărturie despre Părintele Arsenie din acea perioadă, îmbrăcat în reverendă. Știm că fusese oprit să o poarte încă din 1958.*) Doar straiele arătau că este ori una, ori cealaltă.

S-a urcat în mașină în spatele șoferului. Eu eram în față, iar ceilalți doi băieți în spatele meu. Șoferul l-a întrebat pe Părintele unde slujește. Din câte îmi amintesc, a răspuns:

- *Sunt preot, dar mi s-a luat dreptul de a face slujbe.*

Sf. Cuv. DOSITEIA de la Kitaev (✝ 25 septembrie 1776)

De neam nobil din Rusia, Dositeia a îmbrăcat de tânără haina monahală, însă ascunzându-și firea femeiască, pentru o mai aspră nevoință. După o vreme ajuns la Lavra Peșterilor, unde a rămas până la adormirea sa, petrecând ca pustnic. Însuși Sf. Serafim de Sarov, pe când era un tânăr mirean, a primit binecuvântarea sa și învățătura de a lucra neîncetat Rugăciunea inimii. Sf. Dositeia a fost contemporană cu Sf. Paisie de la Neamț, care știa de viața sa plină de sfințenie, și care i-a proorocit sfârșitul prin unul din ucenicii ei: „Transmite-i evlaviosului tău stareț să nu uite pe smerenia noastră.”

Eu, la momentul acela nu aveam nici 18 ani și nu știam foarte multe despre preoție.

Părintele a continuat apoi:

- N-ați auzit de mine, dar veți auzi de mine și veți veni la mormântul meu.

Cred că a zis „mormânt”, nu mai știu exact. Oricum, în momentele acelea eram destul de șocați de felul în care s-a impus și a urcat în mașină. Șoferul nu avea de gând să mai oprească sau să mai ia pe cineva la ocazie, din moment ce eram noi, trei elevi, și șoferul în mașină. El avea un drum de făcut spre Ardeal. L-a întrebat unde merge, iar Părintele a zis că se duce la Prislop. Șoferul i-a zis atunci:

- Dar eu nu merg până acolo, ci până la Sibiu (nu mai știu exact). Părintele i-a răspuns:

- Nu-i nimic. Merg până unde se poate, mă lăsați și iau altă mașină.

Părintele ne-a mai spus că el nu mai are dreptul de a sluji, iar că unii din colegii dânsului în aceeași situație, dacă sunt invitați acasă la cineva, într-un cadru restrâns, se duc și mai slujesc, însă dânsul face ascultare. Expresia aceasta „ascultare” cred că mi-a rămas atunci în minte, deși nu am fost conștientă de ea.

Spre sfârșitul drumului, Părintele ne-a zis că o să uităm tot ce ne-a spus până vom ajunge acasă. Într-adevăr, am uitat aproape tot după ce am ajuns acasă. Și ne mai spusese că o să ne amintim pe rând, mai întâi unul din băieți, apoi celălalt, iar eu îmi voi aminti după ce am să fac o pomenire pentru o rudă de-a mea, pe care n-am cunoscut-o niciodată.

În 2018, după ce am divorțat, m-am gândit la bunica din partea tatălui meu, pe care n-am cunoscut-o niciodată și nu știam dacă cineva i-a făcut pomenirile. Și am zis să fac eu, chiar dacă sunt făcute. Timp de un an de zile am dat duhovnicului meu să facă aceste pomeniri, iar după ce am făcut ultima slujbă, după un an, am început să-mi amintesc, așa cum a zis Părintele.

Atunci, în mașină, Părintele ne-a mai spus că nu îl cunoaștem. Ne-a zis, cred, că ne spune numele lui, dar nu o să-l ținem minte. *Mai repede îmi veți reține numele de familie.* Spunea că într-o altă limbă înseamnă gură sau voce. Dacă îmi amintesc bine, a zis „Boca”.

Eram atât de șocați, încât eu, cel puțin nu am realizat bine ce ne spune. Mai ales că toate pe care ni le spunea veneau spre noi, parcă ne bombarda.

Revin un pic la momentul când Părintele Arsenie s-a urcat în mașină. Eram pe diagonală, el fiind în spatele șoferului, iar eu în dreapta lui. M-am uitat la el cu coada ochiului, l-am văzut că e îmbrăcat ca un călugăr și mi-am zis în minte: *Uite ce frumos e!* Apoi mi-am lăsat capul în jos și m-am gândit: *Doamne, iartă-mă! Uite ce gândesc eu de un preot!* Îmi dădeam seama că este mai în vârstă, era puțin grizonat, cu barba lungă. În momentul în care mi-am lăsat privirea în jos și am gândit acestea, l-am văzut cu coada ochiului că a zâmbit. Sunt convinsă că a știut ce am gândit atunci.

Părintele Arsenie vorbind mulțimilor la Sâmbăta, în anii '40

Apoi ne-a spus nouă, elevilor, câte ceva ce se vor întâmpla în viața noastră. Mie mi-a spus destul de multe și majoritatea lucruri nu prea plăcute. Cred că mi-a zis că am să mă căsătoresc și am să divorțez. Nu mai știu exact.

Unul dintre colegii mei, primul care și-a amintit, mi-a zis atunci:

- Știi că noi am fost cu Părintele Arsenie în mașină, odată când am venit cu ocazie?

Iar eu i-am zis atunci:

- Eu cu ocazie? N-am fost niciodată cu ocazie!

- Ba da. Eu, tu și celălalt coleg. (I-a spus pe nume.) *S-a urcat un popă cu noi. Era Părintele Arsenie Boca.*

Eu nici nu auzisem atunci de Părintele și i-am spus:

- Da, probabil așa o fi, dar eu nu-mi aduc aminte.

Iar el a zis:

- Lasă că o să-ți aduci aminte.

Însă nu și-a amintit tot. Încă se așază lucrurile și la el. Sau poate că nu vrea să vorbească... M-am întrebat de ce am fost noi trei. Poate ca să confirmăm unul celuilalt sau toți trei tuturor că ce a spus Părintele atunci s-a materializat.

Mie mi-a spus că o să mă căsătoresc și că vreo șapte ani o să fie bine, o să realizăm în scurt timp ce alții nu au realizat în 25 ani. Apoi vor veni alți șapte ani în care eu voi încerca să-mi salvez căsnicia, nu-mi amintesc exact cum a formulat. Mi-a dat de înțeles că va fi cu altcineva. Eu atunci eram sigură că dacă se va întâmpla așa ceva, eu voi încheia socotelile imediat cu soțul meu. Și i-am zis Părintelui:

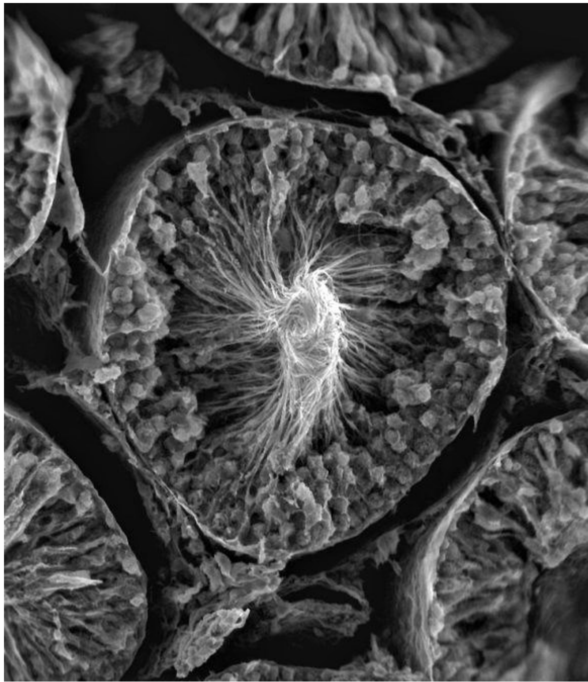
- Eu, șapte ani? Niciodată!

Și într-adevăr, după alți șapte ani de căsătorie am hotărât să divorțez. De ce am stat încă șapte ani? Am încercat să salvez ce se mai putea. Așa a trebuit să fie. Acum înțeleg lucrul acesta! Am acumulat înțelepciune. Dar după acei ani obosisem și am zis că ce vrea Dumnezeu va fi. Și am mers mai departe.

Ce mi-a mai zis Părintele atunci? Că voi avea o mare dezamăgire de la două persoane care poartă prenumele tatălui lor. Și așa a fost, cu soțul meu și cu femeia cu care m-a înșelat. Părintele mi-a mai spus că o să resimt puternic expresia *„cei de aproape ai mei departe au stat”* și că tatăl și mama mea vor fi Dumnezeu și Maica Domnului. În anul acela am simțit din plin lucrul acesta.

Iar acum am ajuns să nu am încrede-

„Te voi lăuda, că sunt o făptură așa de minunată.”

Știința confirmă: NU există organe inutile

Acest concept de „organe inutile” este unul din pilonii pe care s-a sprijinit și încă se sprijină evoluționismul și față de care noi, oamenii care credem în crearea lumii de către Dumnezeu, ar trebui să reacționăm prompt.

Evoluționiștii văd corpul omenesc ca pe un muzeu în care pot identifica, spun ei, urmele evoluției de la maimuță (sau chiar de la pește) la om și organele care au rămas inutile în cursul acestui proces. Ei privesc aceste părți ca pe niște „vestigii” care cândva au fost utile în corpul animalelor din care omul a evoluat, dar care la om sunt fără rost. Le numesc organe afuncționale și se întreabă de ce ar exista astfel de organe fără funcții în trupul omului. Iar singurul lor răspuns este că într-o etapă anterioară, acele organe au folosit unui alt tip de ființe, din care omul a evoluat, și care au devenit ulterior nenecesare.

Darwin a fost un adevărat apologet al acestei teorii. El a concluzionat că aceste organe au devenit „inutile” prin avansarea pe treptele evoluției sau și-au micșorat dimensiunile, întrucât nu mai erau necesare în noile etape biologice. Evoluționiștii au ajuns să „descopere” 150 de astfel de organe sau celule din corpul uman pe care le consideră „inutile”, rămășițe ale procesului evoluționismului. Aceasta a încetinit o vreme cercetarea, întrucât nimeni nu a mai fost interesat să se ocupe de ceva inutil.

Din fericire, pe măsură ce știința a avansat, au fost minți luminate care nu s-au mulțumit să închidă aceste organe în cutia ce poartă eticheta „vestigii”, ci le-au cercetat în profunzime și astfel s-a descoperit că fiecare în parte are funcții specifice.

Cel mai cunoscut organ care a fost pe nedrept catalogat ca „inutil” este apendicele. Deși știința a schimbat ceea ce știm despre apendice, din păcate încă în multe școli de medicină ori la orele de biologie de la școală se învață că este fără funcție. În aceeași situație se găsesc amigdalele, splina, coccisul (osul pe care stăm), părți din componența urechii.

Așadar, apendicele a fost contestat ca având vreun rost, începând cu Darwin și terminând cu cei mai importanți și înfocați susținători actuali ai evoluționismului (iar unii dintre ei conduc asociații de cercetare de top din lume). Ei arată inutilitatea apendicelui prin faptul că este îndepărtat când se îmbolnăvește, iar organismul funcționează la fel de bine și în lipsa lui. Acești evoluționiști au întrebat cu emfază de ce un Dumnezeu iubitor ar pune în trupul omului un organ care nu are altă funcție decât de a provoca o boală de foarte multe ori mortală.

Ei au presupus că apendicele este un vestigiu al cecumului altor ființe (locul unde se adună hrana digerată, care apoi este descompusă de bacterii și din care corpul își ia nutrienții). Cercetările din ultimele decenii au infirmat teoria lor. Sigur, apendicele nu este un organ vital, dar este unul cu funcție regulatorie, așezat de Dumnezeu într-un loc strategic, la întâlnirea dintre intestinul subțire și cel gros. S-a descoperit că el conține mostre ale bacteriilor bune, de care avem nevoie în corpul nostru, și că el răspunde de controlul bacteriilor din intestin, transmițând informații sistemului imunitar cu privire la felul și numărul acestor bacterii.

De asemenea, apendicele este un adevărat depozit al bacteriilor bune, de care avem nevoie în organism. De acolo își ia organismul bacteriile bune, când intestinul nu le mai are (de exemplu prin distrugerea lor de către antibiotice).

Ca atare, nimic nu a fost făcut la întâmplare, toate au fost realizate după un proiect extrem de inteligent, ceea ce exclude clar evoluționismul. Să nu ne sfiim, ci să mărturisim că evoluționștii au greșit și că nimic nu e fără rost din ceea ce a făcut Dumnezeu, căci „a privit Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau bune foarte.”

Dr. Randy Guliuzza
Institutul pentru Cercetarea Creației - Texas

O minune a Sfinților de la Aiud

Un preot din București a fost la mănăstirea de la Aiud, situată lângă Râpa Robilor, locul unde au fost îngropați toți martirii neamului nostru, care au adormit în această pușcărie comunistă. El a cerut părticele din sfintele moaște și a primit o coastă, o vertebră și o claviculă. În cele din urmă, ajungând la București, un alt preot a cerut și el o parte din sfintele moaște și părintele a dat clavicula, păstrând pentru biserica sa – biserică de la o unitate militară – vertebra și o coastă.

Într-o zi era de rând să se slujească Paraclisul Maicii Domnului. Și, ducându-se la biserică, în loc să o vadă deschisă și candelele aprinse, preotul a văzut că totul era închis, la fel și ușa biroului său din unitatea militară. A bătut la ușa biroului și paracliserul s-a trezit din somn:

- Ce-i, părinte?

- N-ai pregătit cele pentru slujbă? Ce-i cu tine? De ce dormi? Ți s□a întâmplat ceva?

- Nu, părinte, nu mi s-a întâmplat nimic.

- Du-te la biserică și pregătește toate pentru slujbă!

Paracliserul s-a dus la biserică, dar acolo a adormit iar. Așa l-a aflat părintele și l-a trezit:

- Ce□i, omule, cu tine? De ce dormi, ți s-a întâmplat ceva?

*- Nu, părinte, dar trebuie să vă spun ceva. Cât am adormit în birou și apoi aici, în biserică, am avut un vis care a început în birou și a continuat în biserică. Mi-au apărut în vis doi tineri, îmbrăcați în haine strălucitoare, albe, și mi-au spus așa: **„Să nu ne faceți raclă de aur, ci să ne faceți raclă de argint**."*

Paracliserul nu știa de cele două părți de sfinte moaște și nici că pentru ele voia comandantul unității militare să facă o raclă de aur.

*- Și au zis mucenicii: **„Să ne faceți raclă de argint, pentru că înainte cei care se despărțeau de Dumnezeu făceau idoli de aur. Dar nouă să ne faceți raclă de argint**."*

Iar sfinții i-au arătat paracliserului în vis racla, dimensiunile, cât de mare să fie, lungimea, lățimea, ce icoane să aibă pe margine, unde să fie pusă și vertebra și coasta, și bucata de catifea roșie care să fie pusă înăuntru. Și pă-rintele l-a întrebat:

- Ești sigur?

Paracliserul a zis:

- Eu asta am visat, asta vă spun și o să vă rog să mă lăsați pe mine, din banii mei, să mă ocup să se facă această raclă.

Și au găsit un meșter căruia i-au spus tot, dimensiunea, lungimea, lățimea, ce icoane să facă pe margine. Și s-a făcut această raclă spre slava lui Dumnezeu și cinstirea acestor noi sfinți ai închisorilor.

Părintele ADRIAN FĂGEȚEANU

(† 27 septembrie 2011)

„Dumnezeu nu face nicio deosebire între monahi și mireni, și, în calendarul nostru, sunt mai mulți sfinți mireni decât călugări, mult mai mulți. Adică soț, soție, copii în familie. Or, rugăciunea de care vorbește Dumnezeu, asta în duh și-n adevăr, se poate face chiar mai bine pe ascuns, în familie, decât în public, în mănăstire."

Foto: familie din Basarabia

re decât în Dumnezeu și Maica Domnului, în Sf. Nicolae și în Părintele Arsenie Boca. Nu vreau să fac altceva decât voia lui Dumnezeu. Îmi doresc să fac tot ce este bun, spre slava lui Dumnezeu și spre folosul neamului meu, care are o esență foarte bună, dar ne pierdem în lucruri de nimic. Văd asta la mine, că am momente în care mă pierd în lucruri de nimic. Ar trebui să privim mai sus decât ce se vede sub nasul nostru.

Îmi mai amintesc că mie și unuia dintre colegi ne-a spus că nu vom avea copii. Și așa a fost. Băiatului care stătea chiar lângă el i-a spus că se va căsători și va avea un copil, dar ceva îi va umbri bucuria.

Nu știu ce, pentru că în acel moment erau atâtea lucruri grele spuse, încât am vrut să schimb subiectul, să începem noi să glumim, pentru că era mult prea apăsătoare situația.

Așa că i-am spus celui de-al treilea în glumă:

- Ia, uite, ești cel mai tare! Ești singurul care o să fi cât de cât mai bine.

Și am început toți trei să râdem.

Părintele Arsenie ne-a zis atunci:

- Nu vreți să mă mai ascultați, dar un singur lucru vă mai spun: la tine am să vin în somn, mi-a spus mie.

Metocul de la Sinaia, construit și înfrumusețat după planurile Părintelui

Eu ani de zile am dormit fără să visez ceva și mă trezeam odihnită. Însă au fost câteva dăți în care am simțit la trezire că treceam prin ceva greu și cineva mă ținea, mă ajuta. Nici eu nu-mi dădeam bine seama.

Prin 1994-1995 am fost la Sinaia la mănăstire și acolo am întâlnit-o pe sora Ioana, care locuia cu măicuțele de la metocul unde stătea Părintele Arsenie. De la ea am cumpărat ultimul exemplar al acelei ediții. Apoi, mai târziu, am făcut-o cadou unui preot. Și îmi amintesc că Părintele Arsenie mi-a spus acest lucru, că voi cumpăra cartea sfinției sale și o voi dărui cuiva.

Sunt atât de multe lucruri care îmi vin în minte de atunci... și care s-au întâmplat mai apoi. Mi s-a părut că mi-a spus lucruri minore, dar eu le-am văzut întâmplându-se. Mi le-a spus ca să mă întăresc în credință.

NICOLAE PURCĂREA (sculptor)

(† 25 septembrie 2015)

20 de ani de închisoare, trecut prin iadul Piteștiului)

„Un lucru pe care nu l-am înțeles nici acum a fost cum am rezistat noi 20 de ani fără să scadă intensitatea opunerii! Să lupți cu sistemul în permanență, pentru că trebuia să faci ceva ca să ieși, să uiți de disperarea aceasta care a transformat pușcăria în mănăstire și mănăstirea într-un act de cultură! Atunci trebuie să faci ceva, trebuie să găsești ceva de lucru, ca să uiți de disperarea care începe să te roadă. Și noi cum am început? Noi am început prin rugăciune și poezie, că rugăciunea și poezia neau fost nouă flacără!"

Arta Rugăciunii adevărate(2)

Pr. Gheorghe Calciu

În momentul rugăciunii, în momentul când te așezi la rugăciune, diavolii te atacă și, după primele cuvinte, după primele scurte rugăciuni pe care le faci, **el, diavolul, îți pune în minte tot felul de gânduri**. Gânduri lumești. Tot felul de gânduri neimportante. Până și curiozitatea de a ști cât e ceasul lucrează în mintea ta. Până și curiozitatea de a ști dacă afară e soare sau nor. Toate acestea lucrează ca niște acțiuni nevinovate, dar **ele strică glasul rugăciunii din inima noastră**.

Părintele Porfirie spune că aceste gânduri care ne vin nouă în minte în timp ce ne rugăm sunt ca niște avioane. Le auzi departe, foarte încet, ca pe un zgomot, așa, fără insistență puternică, și crește, și crește, și crește, și când ajung deasupra capului tău, te copleșesc cu zgomotul lor, și apoi trec mai departe. Dar dacă intri în conversație cu asemenea gânduri, ele fac din inima ta aeroport. Mă întreabă unii credincioși cum să facă să lupte împotriva gândurilor omenești care vin în minte când se roagă. Primul lucru este **să nu le dai atenție**. Adică să le lași să treacă peste capul tău. Al doilea lucru este **să chemi ajutorul lui Dumnezeu și al îngerului păzitor**. Și al treilea lucru este **să nu deschizi inima ta pentru o conversație cu gândurile rele**. Pentru că demonul este mai puternic decât noi.

În primul rând, trebuie să ne rugăm cu pietate și cu umilință. Citind rugăciunile de spovedanie scrise de Sfântul Ioan Gură de Aur, de Sfântul Simeon Noul Teolog, de alți Sfinți ai Bisericii noastre, extraordinari, pe care ne-am învățat să ni-i facem modele, vedem că înșiși acei părinți îmbunătățiți mărturisesc ispitele pe care le-au suferit, gânduri necuvioase, răutăți, explicații raționale date rugăciunii. Iată ce spune Sfântul Simion Metafrastul: *„Căci ce rău n-am săvârșit? Ce păcat n-am făcut?"*. Când citesc rugăciunile dinaintea spovedaniei și Împărtășaniei, mă gândesc câte răutăți nu am făcut în viața mea. Dacă un sfânt precum cei care au scris aceste rugăciuni, Sfântul Ioan Gură de Aur, Sfântul Simion Metafrastul, a fost ispitit, cum să nu fiu eu ispitit? Dacă un sfânt spune că a rostit vorbe deșarte și a săvârșit beție, lăcomia pântecelui, pizmă, iubire de avuție, cum să fie oare gândurile mele? Însă tot Sfântul Simion Metafrastul mai zice: *„Știi mulțimea răutăților mele. Dară și credința mea o știi"*. Iar aceasta este o mare consolare. Pentru că **Dumnezeu nu ia în seamă numai rugăciunea mea efectivă, ci și strădania mea**.

Diavolul turbează atunci când cineva se roagă. Așa se explică de ce suntem așa de atacați atunci când ne rugăm. Este o armată de demoni care ne aduc toate gândurile acestea josnice. Ele nu sunt răutăți mari, dar este de ajuns că **aceste gânduri omenești se interpun și ne despart de Dumnezeu**. Gândurile te împresoară, amintirile îți răpesc liniștea, lucruri fără importanță îți vin în minte.

Îndată ce ți-ai pregătit inima și ți-ai curățit mintea de grijile zilei, pe care oricum nu le poți birui de tot, veghează și vezi din care parte vine diavolul. În clipa aceea, îngerul de rugăciune care te veghează vine de-a dreapta ta, iar diavolul de rugăciune care te veghează, de-a stânga ta. Diavolul de rugăciune încearcă să te ia de la rugăciune, să rupă relația ta cu Dumnezeu, iar îngerul îți pune în inimă gânduri curate, îți sprijină mintea, rațiunea bună, ca să te opui tuturor influențelor rele și ca să faci o rugăciune cu adevărat bună.

Părintele Roman Braga spune că, atunci când te așezi la rugăciune, trebuie **să golești mintea ta de orice imagini** și nici în timpul rugăciunii **să nu îți închipui nimic**, pentru că Dumnezeu va pune în mintea ta golită de imagini Duhul Său cel Sfânt și te va umple de prezența Sa.

Mărturisesc că și eu am încercat să fac așa, adică să-mi golesc mintea de tot ceea ce constituie lumea aceasta și relația mea cu lumea aceasta materială, dar n-am reușit întotdeauna. Sunt clipe în care reușesc. Sunt clipe în care mă înalț deasupra acestor imagini, dar această ridicare durează puțin, din cauza neputinței mele.

De aceea, eu cred că, fiind carne și suflet, fiind trup și minte, **avem nevoie de niște trepte**. Avem nevoie **să ne agățăm partea rațională din noi, partea imaginativă** din noi, de ceea ce vedem în față, și în special **de icoană**. Icoana este cea care face prima treaptă în ridicarea noastră în domeniul spiritului. Este bine ca, dacă ai în fața ta o icoană, să-ți fixezi atenția ta asupra icoanei. Să faci din Sfântul pe care îl reprezintă o legătură între tine și Dumnezeu. După aceea poți să îți închipui viața Sfântului, să vezi minunile pe care le-a făcut, să vezi ajutorul pe care ți l-a dat în alte împrejurări, să vezi prezența lui în icoană, sau în moaște, sau în sufletul tău. În felul acesta depășești și al doilea stadiu. Al treilea stadiu este acela în care în mintea ta imaginile acestea nu mai lucrează, ci totul vine de la Dumnezeu, prin umplerea spațiului duhovnicesc cu prezența lui Dumnezeu în sufletul tău. *(va urma)*

Poezie

Labuntur anni
(Anii trec)

Radu Gyr

Așa trec în fuga lor, Radule, Radule, anii,
ca ieri culegeam tot văzduhul pe spade fierbinți
și iată-ne azi, potoliți întru răni și strădanii,
uncheși înțelepți, pe obraji cu surâsuri cuminți.

Ca ieri, mușcam lacomi din lume ca dintr-o gutuie,
ca ieri, ascundeam curcubeie sub șepci de școlari;
iar azi măsurăm tot egal și ce e și ce nu e,
căci zborul și praful le-am pus pe același cântar.

De mult am închis și suspinul și lacrima-n ladă,
de mult, nu mai frângem genunchi pe câte s-au dus,
iar dacă-n ferestre mai vin umbre vechi să ne vadă,
ne află zâmbind, împăcați în solemnul apus.

Azi nu ne mândrim cu victorii cândva adunate,
ci doar cu durerea în care am fiert și-am șezut.
Și dacă azi, inima noastră se-mpacă-ntru toate,
e numai că știm, că vieții i-am dat tot ce a vrut.

Nimic n-am oprit pentru noi din prea dulcea risipă:
ne-am dat, cum din prag dam colindelor mere și nuci.
Plutind străvezii și albaștri ca fumul de pipă
ne înălțăm potoliți, peste noi cei de atunci.

Iar azi, de-nțelegem ce ieri n-am putut înțelege,
iertând tot ce ieri n-a știut să ne ierte pe noi,
adânc mulțumim și cununii de roze pribege
și cheagului negru de sânge, rămas printre foi.

Ah, cât e de bine să uiți și răni vechi și strădanii,
unchieși înțelepți, altădată atât de fierbinți,
așa trec în fuga lor, Radule, Radule, anii
și-i bine să strângem pe buze surâsuri cuminți.

